Артур Конан Дойл
Спілка рудих

(Переклад Миколи Дмитренка)

Якось восени минулого року я завітав до свого друга Шерлока Холмса й побачив у нього літнього джентльмена, огрядного, червонощокого і з вогненно-рудою чуприною. Вони захопилися якоюсь розмовою. Вибачившись за свої непрохані відвідини, я хотів був уже піти геть, аж раптом Холмс мало не силоміць втяг мене до кімнати й замкнув двері.

- Дорогий Вотсоне, це дуже до речі, що ви прийшли,- сердечно мовив він.

- Я боявся, що ви зайняті.

- Ваша правда. Дуже зайнятий.

- Тоді я почекаю в сусідній кімнаті.

- Ні, ні... Цей джентльмен, містере Вілсоне,- мій партнер та помічник у багатьох моїх найбільш вдалих розслідуваннях; я не сумніваюсь, що він буде надзвичайно корисний і у вашій справі.

Огрядний джентльмен трохи підвівся зі свого стільця і, вітаючись, кивнув мені головою; його заплилі жиром очиці швидко й запитально глянули на мене.

- Сідайте сюди, на канапу,- запросив Холмс і, опустившись у крісло, склав руки одна до одної кінчиками пальців, як завжди, коли поринав у роздуми.- Я знаю, дорогий Вотсоне, ви поділяєте мою любов до всього химерного, до всього, що порушує звичайність і буденність нашого життя. Доказом цього є той ентузіазм, з яким ви записуєте і, пробачте, якоюсь мірою прикрашуєте мої незначні пригоди.

- Я завжди вважав, що ваші пригоди дуже цікаві самі собою,- заперечив я.

- Ви повинні пам'ятати, що за день до того, як ми зацікавились невеличкою проблемою, подарованою нам міс Мері Сазерленд, я казав вам, що в пошуках якнайдивніших і якнайнезвичайніших випадків ми повинні звертатись до життя,- воно перевершує найбагатшу фантазію.

- Я ще тоді дозволив собі поставити під сумнів справедливість ваших слів.

- Так, докторе, проте вам однаково доведеться погодитись зі мною, інакше я сипатиму на вас докорами доти, доки ваша впевненість похитнеться і ви скажете, що правда на моєму боці. От хоч би розповідь містера Вілсона, який був настільки ласкавий, що завітав до мене сьогодні. Здається, я такого ніколи не чув. Якщо пригадуєте, я не раз говорив: найдивніші й найнеповторніші речі бувають пов'язані не з великими, а з малими злочинами, часом такими, коли навіть важко з певністю сказати, чи перед вами справді злочин. З того, що почув, я ще не можу твердити, чи є в цьому випадку правопорушення, але перебіг подій, безперечно, найбільш незвичайний з усіх мені знаних. Будь ласка, містере Вілсоне, не відмовтесь повторити свою розповідь. Я прошу вас про це не лише тому, що мій друг доктор Вотсон не чув початку, але й тому, що через її своєрідність мені страшенно хочеться довідатись про всі подробиці з ваших уст. Майже завжди буває так, що коли я вловлю бодай найменший натяк, з якого можна

здогадатись про дальший розвиток подій, у моїй пам'яті оживають тисячі подібних випадків. Але зараз я змушений визнати: викладені факти - єдині в своєму роді.

Рудий клієнт гордовито випнув груди й видобув з кишені брудну пожмакану газету. Поки він, розклавши газету на колінах і витягши шию, перечитував колонку оголошень, я добре роздивився цього чоловіка й спробував, як це робив мій друг, за одягом і зовнішнім виглядом визначити, що він за один.

Однак розглядини дали мені не дуже багато. Все свідчило про те, що наш відвідувач - звичайнісінький англійський крамар, товстий, бундючний і повільний. На ньому були бахматі штани в дрібну білу й чорну клітинку, не надто охайний чорний сюртук, незастебнутий спереду, жовтаво-сірий жилет з важким мідним ланцюжком, на якому теліпався квадратний шматочок металу, просвердлений посередині, що правив за прикрасу. Потертий циліндр і брудно-коричневе пальто з пожмаканим оксамитовим коміром лежали на стільці поряд з ним. Коротко кажучи, хоч як я вдивлявся, але не бачив у цьому чоловікові нічого незвичайного, крім вогненно-рудої чуприни й дуже засмученого виразу обличчя.

Шерлок Холмс зразу помітив своїм пильним оком, які погляди я кидаю на гостя; він кивнув мені головою й осміхнувся.

- Не підлягає сумніву,- промовив він,- що наш гість колись займався фізичною працею, що він нюхає тютюн, що він франкмасон, що він побував у Китаї і що останнім часом багато писав. Крім цього, я не можу більше зробити ніяких висновків.

Містер Джейбез Вілсон випростався на стільці і, не відриваючи вказівного пальця від газети, витріщився на мого приятеля.

- Яким чином, скажіть, будь ласка, містере Холмсе, ви дізнались про все це? - спитав він.- Звідки, наприклад, ви знаєте, що я займався фізичною працею? Це свята правда, бо починав я корабельним теслею.

- Ваші руки розповіли мені про це мій любий сер. Ваша права рука на цілий номер більша від лівої. Ви працювали нею, і м'язи на ній більш розвинені.

- Ну, а що я нюхаю тютюн? А франкмасонство?

- Мені не хотілося би образити вас, пояснюючи такі очевидні речі, але ви, всупереч суворим правилам свого ордену, носите шпильку для краватки із зображенням дуги й кола.

- О, звичайно! А я й забув про це. Але як ви здогадалися, що я багато пишу?

- А про що інше може свідчити ваша права манжета, заяложена до блиску, й витерте сукно біля лівого ліктя, як не про те, що ви спираєтесь на стіл?

- Он як! А Китай?

- Рибка над вашим правим зап'ястям могла бути витатуйована лише в Китаї. Я вивчав татуїровки й навіть дещо про них написав. Саме в Китаї заведено фарбувати риб'ячу луску в ніжно-рожевий колір. Коли ж до того я побачив китайську монету у вас на годинниковому ланцюжку, то здогадатися про це стало зовсім легко.

Містер Джейбез Вілсон гучно зареготав.

- Ти ба! - вигукнув він.- А я спершу був подумав, що вгадати це ого-го яким треба бути розумним, а виходить - це зразу видно.

- Я починаю схилятись до думки, Вотсоне,- сказав Холмс,- що роблю помилку, коли пояснюю, яким чином доходжу тих чи інших висновків. Адже вам відомо - "omne ignotum pro magnifico"1, тому моя репутація, хоч і дуже скромна, може зазнати катастрофи, якщо я буду такий відвертий. Ви знайшли оголошення, містере Вілсоне?

- Уже знайшов,- відповів той, тримаючи товстого червоного пальця посередині газетного стовпця.- Ось воно. З нього все й почалося. Прочитайте самі, сер.

Я взяв у нього газету й прочитав:

"СПІЛКА РУДИХ
В рахунок посмертного дару покійного Ієзекіїля Гопкінса з Лебанова, штат Пенсільванія, США, відкрито ще одну вакансію, на яку має право член Спілки; платня чотири фунти на тиждень за суто номінальну службу. Кожний чоловік з рудою чуприною віком понад двадцять один рік, здоровий тілом і духом, може бути прийнятий до Спілки. Звертатись особисто в понеділок об одинадцятій годині в контору Спілки, Фліт-стріт, Попс-корт, 7".

- Що це, хай йому всячина, може означати? - вигукнув я, прочитавши дивне оголошення двічі.

Холмс задоволено захихотів і аж засовався в своєму кріслі - ознака того, що в нього піднесений настрій.

- Не дуже ординарне оголошення, еге ж? - спитав він.- А тепер, містере Вілсоне, поверніться назад і розкажіть про себе, про свою домівку і той вплив, який це оголошення справило на ваше життя. А ви, докторе, зверніть увагу, що це за газета і за яке число.

- Це "Морнінг кронікл" за двадцять восьме квітня тисяча вісімсот дев'яностого року. Рівно два місяці тому.

- Чудово. Далі, містере Вілсоне.

- Ну, я вже казав вам, містере Холмсе,- мовив Джейбез Вілсон, витираючи з лоба піт,- що маю невеличку позичкову касу на майдані Кобург, неподалік Сіті. Діло не дуже велике, і останніми роками я ледве заробляв собі на прожиття. Колись я мав двох помічників, але зараз - лише одного; мені було б важко і одному платити, але він згодився працювати за половину платні, аби вивчити справу.

- А як звуть цього послужливого юнака? - спитав Шерлок Холмс.

- Вінсент Сполдінг, і він давно вже не юнак. Важко сказати, скільки йому років. Вправнішого помічника, містере Холмсе, годі й шукати. Я чудово розумію - він міг би

влаштуватися набагато краще і заробляти вдвічі більше від того, що я йому плачу. Але, кінець кінцем, як він задоволений, то нащо мені підказувати йому такі думки?

- Справді, нащо? Вам дуже поталанило, бо ж у вас працює службовець, якому ви платите значно менше, ніж платять за таку роботу деінде. А серед службовців у наш час це рідко кому трапляється побачити. Як на мене, ваш помічник - ще більш незвичайне явище, ніж саме оголошення.

- О, він має й свої вади,- промовив містер Вілсон.- Я ще не бачив такого завзятого фотографа. Клацає фотоапаратом, коли слід би було набиратися розуму, а потім ховається в підвал, наче кріль у нору, й проявляє знімки. Оце основна його вада, але в цілому працівник він добрячий. Не зіпсованйй.

- Отже, він і зараз у вас?

- Так, сер. Він і чотирнадцятирічна дівчина, що варить їсти, як уміє, та прибирає. Оце й усі, хто зі мною живе, бо я вдівець, а дітей у мене немає. Ми всі троє живемо тихо, сер, під своїм дахом, податки платимо - та й годі. А оголошення вибило нас із колії. Сьогодні минуло рівно вісім тижнів з того дня, коли ось із цією газетою в руці до мене ввійшов Сполдінг і сказав:

"Який жаль, містере Вілсоне, що Господь Бог не створив мене рудим".

"Чому?" - спитав я.

"Та тому,- відказав він,- що в Спілці рудих є вакансія. Той, хто її посяде, ніби спадщину дістане. У них, здається, вакансій більше, ніж людей, і члени правління сушать собі голови, придумуючи, що робити з грішми. Якби моя чуприна змінила колір, це тепленьке місце неодмінно було б моє".

"А що це за Спілка?" - спитав я. Розумієте, містере Холмсе, я великий сидень, і оскільки клієнтів не шукаю - вони самі приходять до мене,- часом цілими тижнями не переступаю порога своєї домівки. Тим-то не дуже й знаю, що відбувається в світі, і завжди радий послухати новини.

"Невже ви ніколи не чули про Спілку рудих?" - спитав Сполдінг, широко відкриваючи очі.

"Ніколи".

"Це дивно, бо ви - один з тих, хто має право посісти вакансію в цій Спілці".

"А чого варта ця вакансія?"

"О, двох сотень фунтів на рік, але робота не бий лежачого і не заважає займатися іншими справами".

Ну, ясна річ, від такої новини я нашорошив вуха - адже моє підприємство кілька років давало мені наймізерніший прибуток, і зайвих двісті фунтів дуже б мені придалися.

"Розкажіть мені про цю Спілку все, що знаєте",- попросив я.

"Як ви самі бачите,- промовив Сполдінг, показуючи мені оголошення,- Спілка має

вакансію, а тут є й адреса, куди ви можете звернутися по подробиці. Як я зрозумів, Спілку заснував американський мільйонер Ієзекіїль Гопкінс, великий дивак. Сам він був рудий-рудісінький і тому дуже приязно ставився до всіх рудих. Коли ж Гопкінс помер, з'ясувалося, що всю величезну спадщину він залишив у руках своїх повірених, доручивши їм використовувати проценти для забезпечення тепленькими місцями людей з рудим волоссям. Платять чудово, а роботи майже ніякої".

"Але ж рудочубих мільйони,- зауважив я,- і кожний захоче посісти таке місце".

"Не так уже їх і багато, як вам здається,- відповів він.- Ви ж бачите, в оголошенні запрошуються самі лондонці, причому лише дорослі. Цей американець народився в Лондоні і виїхав з нього аж у юності, тож йому й закортіло зробити для цього міста щось приємне. Крім того, я чув, що до Спілки рудих нема чого звертатися тим, у кого чуприна ясно-руда, темно-руда чи ще якась, а не по-справжньому яскраво-сяюче-вогненно-руда. Коли ви хочете спробувати, містере Вілсоне, вам треба піти до їхньої контори, хоч і навряд чи варто відволікатися від свого діла заради кількох сотень фунтів".

Чуприна в мене, джентльмени,- ви самі бачите,- яскравого, багатого рудого кольору. Тож я й подумав: "Коли дійдеться до змагання, шанси в мене будуть як ні в кого". Вінсент Сполдінг, який виявив таку обізнаність, міг неабияк придатися в цій справі, тому я звелів йому зачинити віконниці на весь день і йти зі мною. Він дуже зрадів, що матиме вихідний, і ми, зачинивши касу, вирушили за вказаною в оголошенні адресою.

Такого видовища, містере Холмсе, мені більше ніколи не доведеться побачити! З півночі, півдня, заходу й сходу в Сіті у відповідь на оголошення сунули всі, в кого чуприни мали бодай найменший відтінок рудого кольору. Фліт-стріт було запруджено рудоголовими, а Попс-корт скидався на ручний візок з апельсинами. Я зроду б не подумав, що в Англії є стільки рудих, скільки зібрало це оголошення. Тут були які завгодно відтінки рудого кольору: солом'яний, лимонний, апельсиновий, цегли, шерсті ірландських сетерів, печінки, глини. Правда, як зауважив Сполдінг, людей із справжніми, живими, вогненно-рудими чупринами було небагато. Побачивши, скільки зійшлося народу, я з відчаю вирішив був податися геть, та він і слухати про це не хотів. Навіть не уявляю, як це йому вдавалося, але він, тягнучи мене за собою, завзято проштовхувався крізь натовп, і незабаром ми опинилися біля сходів, що вели в контору. Сходами сунув подвійний потік людей - одні з надією йшли вгору, інші, розчаровані, спускалися вниз, але ми зуміли проштовхатись крізь цей потік і незабаром опинились у конторі.

- Цікаві речі з вами трапились,- зауважив Холмс, коли його гість замовк, аби освіжити свою пам'ять величезною понюшкою тютюну.- Але, прошу вас, розповідайте далі.

- У конторі стояли тільки два стільці та сосновий стіл, за яким сидів маленький чоловічок, ще рудіший, ніж я. Він казав кожному претендентові кілька слів і в кожному знаходив ваду, яка не дозволяла взяти його на роботу. Виявилось, що посісти цю вакансію кінець кінцем не дуже просто. Проте, коли настала наша черга, маленький чоловічок повівся зі мною прихильніше, ніж з усіма іншими. Тільки-но ми ввійшли, він замкнув двері, щоб поговорити з нами віч-на-віч.

"Це містер Джейбез Вілсон,- сказав мій помічник.- Він хотів би посісти вакансію в Спілці".

"Він чудово для неї підходить,- відповів чоловічок,- бо задовольняє всім вимогам. Я й не

пригадаю собі, чи бачив коли-небудь щось таке ж гарне, як ця чуприна".

Він відступив на крок, схилив голівку набік і втупився поглядом у мою чуприну, аж я зніяковів. Потім раптом кинувся вперед, схопив мене за руку й тепло привітав з успіхом.

"Було б злочином вагатися,- мовив він.- Але ви, я певен, пробачите мені, якщо я вживу деяких застережних заходів".

З цими словами він обіруч схопив мене за чуприну й смикнув з такою силою, що я аж скрикнув з болю.

"Вам на очі набігли сльози,- сказав він, відпустивши мене.- Отже, все правильно. Але ми мусимо бути обережні, бо нас двічі обдурили з допомогою перук і один раз - з допомогою фарби. Я міг би розповісти вам про такі плутні з воском, що ви, слово честі, відчули б справжню відразу до людського роду".

Він підійшов до вікна й гукнув униз, що вакансію зайнято. Звідти долинуло розчароване зітхання, натовп швидко почав розходитись, і невдовзі всі руді голови зникли. Залишилась тільки моя та службовця Спілки.

"Мене звуть Дункан Росс,- заявив він,- і я - один з тих, хто одержує пенсію з фонду, що його залишив наш великодушний благодійник. Ви одружені, містере Вілсоне? Чи маєте ви родину?"

Я відповів, що ні. Його обличчя враз спохмурніло.

"Боже мій! - стривожено вигукнув він.- Це неаби-яка перешкода! Жаль, що ви неодружені. Адже фонд створено не лише для підтримки рудих, а ще й для того, щоб сприяти збільшенню їх кількості й дальшому поширенню. Страшенно прикро, що ви нежонатий".

По цих словах, містере Холмсе, обличчя моє видовжилось, бо я подумав - вакансії мені не дістати. Проте чоловічок, поміркувавши кілька хвилин, заявив, що все буде гаразд.

"Якби на вашому місці був хтось інший, ця обставина виявилася б для нього фатальною, але людині з таким волоссям ми повинні бодай у чомусь попустити. Коли ви зможете стати до виконання своїх нових службових обов'язків?"

"Зараз мені ще важко про це сказати, бо в мене є своє діло", - відповів я.

"О, про це не турбуйтеся, містере Вілсоне,- вигукнув Вінсент Сполдінг.- Там я впораюсь і сам".

"З якої години я буду у вас зайнятий?"

"З десятої до другої пополудні".

Робота в позичкових касах припадає звичайно на вечірні години, містере Холмсе, здебільшого по четвергах і п'ятницях напередодні получки, отже, подумав я, непогано б заробити дещицю в ранковий час. До того ж я знав, що мій помічник - людина надійна, отже, гав не ловитиме, коли щось трапиться.

"Час мене цілком влаштовує,- сказав я- А яка платня?"

"Чотири фунти на тиждень".

"А яка робота?"

"Робота суто номінальна".

"Що ви називаєте суто номінальною роботою?"

"Ви повинні бути в конторі або принаймні в будинку, де вона міститься, весь час. Якщо ви кудись вийдете, то назавжди втратите роботу. В заповіті про це сказано гранично чітко. Ви не виконаєте умов, коли хоч раз вийдете з контори в ці години".

"Я не вийду, бо це ж усього чотири години".

"В разі порушення вас ніщо не виправдає,- зауважив містер Дункан Росс,- ні хвороба, ні справи - ніщо. Ви мусите постійно сидіти на місці або втратите службу".

"А що ж я робитиму?"

"Переписуватимете "Британську енциклопедію". Перший том лежить там у шафі. Чорнило, пера, папір писальний і промокальний ваші, у вашому розпорядженні - цей стіл і стілець. Ви зможете стати до роботи завтра?"

"Зможу", - відповів я.

"Тоді до побачення, містере Джейбезе Вілсоне, і дозвольте мені ще раз привітати вас із такою гарною посадоіо, яку вам поталанило посісти".

Він уклонився, а я вийшов з кімнати й рушив із своїм помічником додому, не чуючи під собою від щастя ніг. Весь день ця подія не йшла мені з голови, але надвечір настрій мій знову підупав, бо я зовсім був переконав себе, ніби все це діло - величезний обман, хоч і не міг здогадатись, яку мету він переслідує. Неймовірно, що хтось залишив такий заповіт і що мені платитимуть такі гроші майже задурно - за звичайнісіньке переписування "Британської енциклопедії".

Вінсент Сполдінг як міг підбадьорював мене, але, лягаючи спати, я переконав себе не встрявати в це діло. Проте вранці я все ж таки вирішив будь-що перевірити, дурили мене чи ні. Купивши на пенні чорнила, прихопивши гусяче перо і сім чималих аркушів паперу, я подався на Попс-корт.

На мій подив і радість, там усе було добре. Мене чекав стіл і містер Дункан Росс. Він сказав мені починати з літери "А" й залишив мене самого. Проте час від часу він зазирав до кімнати перевірити, чи я працюю. О другій пополудні він попрощався зі мною, похваливши за те, що я встиг стільки переписати, й замкнув за мною двері.

Так тривало день у день, містере Холмсе, і в суботу мій начальник поклав переді мною на стіл чотири золотих соверени - платню за тиждень. На другий тиждень було так само, на третій теж. Щоранку я приходив до контори о десятій і йшов додому о другій. Поступово містер Дункан Росс почав приходити не частіше одного разу на день, а потім і зовсім перестав. Проте я, зрозуміла річ, ні на мить не наважувався покидати кімнату, бо не знав, коли він прийде, а місце було таке вигідне й так мене влаштовувало, що я

не хотів ним ризикувати.

Отак минуло вісім тижнів, я вже переписав про абатів, артилерію, архітектуру та Аттіку і сподівався незабаром розпочати літеру "Б". Я витратив чимало грошей на папір, і списані мною аркуші заповнили майже всю полицю. Та раптом усе закінчилося.

- Закінчилося?

- Так, сер. Закінчилося сьогодні вранці. Як звичайно, я прийшов на роботу о десятій годині, але двері були замкнені, і на них висів прибитий гвіздком квадратний аркуш картону. Ось він, читайте самі.

Він простяг нам шмат білого картону розміром з аркуш нотного паперу. На ньому було написано: